

Час Вялікага посту перажываем у цені Хрыстовага крыжа. У гэтыя дні, якія прыгадваюць нам пра апошнія гадзіны жыцця Збаўцы, крыж становіцца асаблівым знакам Божай любові.

З першых стагоддзяў хрысціянства да сёння для веруючых людзей крыж заўсёды з'яўляўся сімвалам надзеі. З намашчэннем яго знак чынілі на сваіх грудзях хрысціяне, якія ішлі на смерць на рымскіх арэнах. Часта яго выяву з апошніх сіл стараліся выдрапаць на сцяне ці на койцы вязні ў канцэнтрацыйных лагерах і турмах.

З распяццем на грудзях ішлі на смерць бласлаўленыя сёстры мучаніцы з Навагрудка, 75-ую гадавіну расстрэлу якіх мы будзем узгадваць у гэтым годзе... † Бацькі звычайна чыняць знак крыжа на лбе сваіх сыноў і дачок у важныя моманты іх жыцця: падчас сакраманту хросту, калі дзіця далучаецца да супольнасці Касцёла, падчас Першай св. Камуніі і, урэшце, падчас прыняцця сакраманту сужэнства, святарства ці складання манаскіх абяцанняў. Бласлаўленне святара знакам крыжа на заканчэнне кожнай св. Імшы і набажэнства з'яўляецца для вернікаў вялікім дарам, пасля атрымання якога, напоўненыя духам, мы вяртаемся да сваіх штодзённых абавязкаў. Яго знакам распачынаем чарговы новы дзень.

Кожны хрысціянін прагне мець перад вачамі крыж: там, дзе жыве, дзе церпіць і змагаецца, дзе памірае і дзе яго хаваюць, бо ўсведамляе, што яго зямныя намаганні атрымліваюць належны сэнс менавіта ў святле Езусавага крыжа. Ён з'яўляецца сімвалам хвалы Бога і збаўлення чалавека.

Уваскрасенне Хрыста нельга разглядаць без Яго крыжа. І калі чалавек не пройдзе Крыжовага шляху з Езусам і не атаясаміцца з Яго цяргеннем, радасць ад пустой магілы ўваскрослага Пана будзе няпоўная, павярхоўная, нават проста банальная.

Крыж і змёртвыхпаўстанне Хрыста неразрыўна звязаны таксама з людскім лёсам. Радасць у хрысціянстве заўсёды прыходзіць пасля адрачэння, намагання. Таму чалавек павінен узяць свой крыж, свае пакуты, неспакой, няўдачы, расчараванні, павінен перажыць падзенні і пад'ёмы, каб уваскрэснуць. Павінен таксама, як Хрыстос, прайсці праз смерць, каб знайсці сапраўднае жыццё. Іншым словам, перамога Збаўцы над

цярпеннем – гэта перамога чалавека, лёс якога Езус зрабіў сваім лёсам.

Надзея, якая выпывае з крыжа, палягае на даверы да Божай любові, дабрыні і абяцання новага жыцця. З’яўляецца не толькі даверлівым чаканнем будучых даброт, але і выражаецца ва ўпэўненасці ў дапамозе, нястомна ўдзяляемай Усемагутным. Надзея падтрымлівае ў адзіноце, а таксама звернута супраць людской безнадзейнасці і распачы ды абараняе ад сумненняў і эгаізму.

Дарагія Чытачы!

Няхай надзея будзе для нас крыніцай настойлівасці, каб рэалізаваць хрысціянскае пакліканне ў свеце і здабываць вечнасць. Няхай яна дасць сілу, каб магчы штодзённа ўваскрасаць: з ляноты, залежнасцей, выгод, граху. Няхай узброіць пакорай і цярплівасцю, каб увесць час пачынаць нанова, бо для Бога чалавек ніколі не можа быць страчаны.